

จาก รมช. ถึง ประชาคม ฉบับที่ 1

7 ธันวาคม 2550

เพื่อนร่วมงานที่รัก

เข้านี้ผมยังอยู่ที่โรงแรม MELIA HANOI บอกกับตนเองว่าได้ถูกเขียนจดหมาย ถึงเพื่อนร่วมงาน พม. เลียทึ

ขณะนี้ผมและคณะของเรา รวม 13 คน กำลังอยู่ระหว่างการเดินทางมาร่วมประชุม 6th ASEAN Ministerial Meeting For Social Welfare And Development และการประชุม 2nd AMMSWD + 3 ที่ซานอัย เวียดนาม มีรองปลัดฯ กานดา วัชรากัย เป็นหัวหน้าสำคัญ

เมื่อคืนนี้การถ่ายทอดพิธีเปิด SEAGAMES ครั้งที่ 24 ที่นครราชสีมา สร้างความประทับใจ และชื่นชมจากกลุ่มรัฐมนตรีสังคมของอาเซียนเป็นอย่างมาก สถานีโทรทัศน์ของเวียดนามเองก็ถ่ายทอดหลายช่องเพราะคนเวียดนามรักกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ ท่านรัชชัย คุภิรมย์ บอกว่าคนเวียดนามเขาถือเอาไทยเป็น Benchmark อย่างน้อย 2 เรื่อง คือ การส่งออกข้าว และฟุตบอล ถ้าเมื่อใดเขาเลื่อนไทยได้ จะถึงขั้นมีการเลี้ยงฉลองกันตามถนนหนทางกันเลย

จากที่ได้มีโอกาสไปร่วมประชุมรัฐมนตรีอาเซียนแบบนี้มา 2 ครั้ง คราวก่อนเรื่องเยาวชนที่สิงคโปร์และคราวนี้ที่เวียดนามเรื่องสวัสดิการสังคม ผมมีความรู้สึกว่ามันวันเส้นแบ่งพรมแดนระหว่างกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ เริ่มมีความหมายน้อยลงไปเรื่อย ๆ 40 ปี ของอาเซียนและความมุ่งมั่นหรือเจตจำนงทางการเมืองของผู้นำประเทศในกลุ่มมีความชัดเจนและต่อเนื่องที่จะนำไปสู่การสร้างประชาคมอาเซียนที่เข้มแข็งและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (One ASEAN Community) เช่นเดียวกับที่ประชาคมยุโรปประสบความสำเร็จไปแล้ว

พม. ของเราเป็นกระทรวงที่ดูแลประชาชนกลุ่มเป้าหมายยุทธศาสตร์และดูแลการพัฒนาสังคมในภาพรวม จึงต้องมีบทบาทเพิ่มเติมในด้านการเชื่อมโยงกิจการระหว่างประชาชนต่อประชาชนในกลุ่มประเทศอาเซียนมากขึ้นตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศที่มีพรมแดนติดกัน คือ กัมพูชา ลาว เวียดนาม พม่า มาเลเซีย และสิงคโปร์ นั่นหมายความว่า นอกจากเราต้องดูแลประชาชนและสังคมภายในของเราให้ดีเยี่ยมแล้ว เรายังต้องสนใจร่วมมือกับเครือข่ายการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ในประเทศเพื่อนบ้านอย่างเข้มแข็งอีกด้วย

ถ้ามองตัวอย่างจากงานด้านคนพิการ อาจช่วยให้เราเห็นภาพดังกล่าวได้ชัดเจนขึ้น กล่าวคือขณะนี้ภายในประเทศเรามีองค์กรคนพิการ และเครือข่ายที่เข้มแข็ง และมีสำนักงาน สท./สทก. ดูแลรับผิดชอบโดยตรง ในขณะที่ด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ เรามี APCD เป็นหน่วยงานส่งเสริมสนับสนุนกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่มีรัฐบาลญี่ปุ่น และองค์การ JICA ช่วยก่อตั้งขึ้น

ในหนึ่งปีที่ผ่านมา รัฐบาลชุดปัจจุบันได้มีมติที่ส่งผลต่อบทบาทภารกิจด้วยการปฏิรูปโครงสร้างในเรื่องนี้ 2 ประการ

1) รัฐบาลได้ออกกฎหมาย พ.ร.บ.ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนางานคนพิการในประเทศอย่างจริงจัง และยกฐานะ สทก. ขึ้นเป็นหน่วยงานเทียบเท่ากรมใหม่ (พก.)

2) รัฐบาลตัดสินใจให้ APCD เป็นหน่วยงานอิสระจากราชการ ให้อยู่ในการดูแลของมูลนิธิ APCD ภายในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ในการสนับสนุนของรัฐบาล และพม. โดยให้มีภารกิจในงานระหว่างประเทศ และเตรียมการเพื่อยกระดับไปเป็นองค์การระหว่างประเทศ (International Organization) ต่อไป

นั่นก็คือ งานทั้ง 2 ระดับนี้ เป็นงานที่ พม.ของเราต้องดูแลอย่างดีที่สุด โดยไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน

สถานการณ์และแนวโน้มใหม่ของการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ เช่นนี้เป็นเรื่องที่ “ประชาคมรักย์พม.” จะต้องติดตาม เรียนรู้ และปรับตัวให้ทันตลอดเวลา ถ้าหากเราต้องการที่จะพัฒนางานให้ดี และสร้างบทบาทเกียรติภูมิของสถาบันร่วมกับ เราจำเป็นต้องขยายจิตใจให้ใหญ่เป็นพิเศษ จะมัวหมกมุ่นวนเวียนอยู่ แต่เรื่องพวกฟ้องส่วนตัว และทะเลาะเบาะแว้งกันไปมาไม่ได้. “จิตใจใหญ่” คือ จิตที่คิดถึงเรื่องส่วนรวมขององค์กรและสังคมประเทศชาติเป็นสำคัญ อะไรที่หนักนิดเบาหน่อยก็ให้อภัยกันได้ เพื่อสร้างความรักความสามัคคีในองค์กรและความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ร่วมกัน

ในช่วง 3 เดือนสุดท้าย ผมและผู้บริหารของ พม.เราให้ความสำคัญกับการจัดโครงสร้างและระบบการทำงานของกระทรวงอย่างชาญฉลาดจะนำไปสู่การเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ได้ อย่างไรก็ตามพวกเรายังคงยึดหลักของความเป็นจริงที่เต็มไปด้วยข้อจำกัดมากมาย จึงนำมาสู่การปรับกลยุทธ์วิธีการผลักดันขับเคลื่อนอย่างสมเหตุสมผล ได้ประโยชน์และรู้ประมาณ ซึ่งเป็นแนวทางสายกลางที่กำลังดำเนินไปได้ตามสมควร

แม้ว่าผมตั้งใจที่จะทำงานจนวินาทีสุดท้ายร่วมกับท่านอย่างที่เคยพูดอยู่ในหลายโอกาส เวลาที่จำกัด ก็ไล่หลังมาทุกขณะ ผมคงต้องฝากเพื่อนร่วมงาน พม. ทุกคนให้ช่วยกันดูแลกันต่อไปนะครับ
